

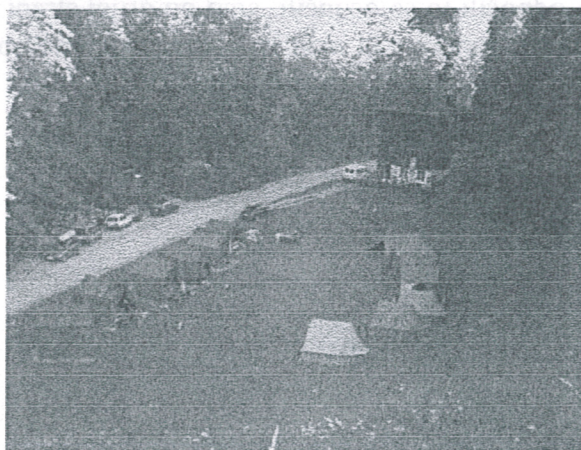
Obvestila

Planinskega društva LISCA Sevnica

OKTOBER 2000 št. 6 leto 3

CICITABOR VISOKO 2000

Tretje, že kar tradicionalno enotedensko planinsko srečanje družin z malimi otroki PD Lisca Sevnica, se je letos odvijalo od 29. julija do 5. avgusta. Tokrat smo se skupaj z osnovnošolskim taborom, ki je kraljeval en teden pred nami, nastanili v Poljanski dolini, natančneje, pri Vrtovčevem domu blizu Dvorca Visoko, ki leži ob meji občin Škofja Loka in Gorenja vas-Poljane.

Ker so bili letos pred nami taborniki planinci iz OŠ Sevnica, nam ni bilo potrebno postavljati šotorov, tako da smo se lahko povsem posvetili vsak svojemu; eni občudovanju narave, drugi počitku po naporni in utrujajoči vožnji, otroci pa smo si dali duška - tekali smo okrog, spoznavali zanimivosti okolice, se igrali, mlajši so se pestovali pri starejših, nekateri smo se celo povzpeli na s travniškimi rastlinami porasli griček, ki se je dvigoval nad našim taborom in ki je imel lep razgled na okoliške kmetije, vzpetine in celo na sam Dvorec Visoko.

Po kosilu (tudi letos je bila z nami naša kuharica, gospa Marička), smo se odločili za kratek izlet - najprej smo se sprehodili do Dvorca Visoko (prav vsi otroci smo bili navdušeni nad imenitnim kipom Ivana Tavčarja, poljanskega pisatelja in ljubljanskega župana, ki je v dvorcu prebival v začetku stoletja), nato smo si ogledali še tamkajšnjo grobnico, potem pa odšli do cerkvice sv. Volbenka na bližnjem gričku. Ko smo se vrnili v tabor, so mamice pomagale kuharici pripraviti večerjo, mi smo se igrali, očetje pa so moževali in načrtovali naše planinske ture.

Mimo tabora je vodila cesta do peskokopa in po njej so se ves čas vozili tovornjaki, kar nam ni bilo preveč všeč, zato smo se drugi dan, se pravi v nedeljo, odločili, da se po njej povzpemo do cerkve na Bukovem vrhu. Lep del poti smo hodili po gozdu, ob cesti so rastle maline in robidnice, višje v gozdu pa celo gobe, tako da smo imeli ves čas kaj početi in se nismo dolgočasili.

Po malici na vrhu smo občudovali razgled: videlo se je do Blegoša, pa Mladi in Stari vrh... Za spust do tabora smo izbrali drugo, krajšo in bolj strmo pot. V taboru pa sta nas pričakala kosilo in nasmejana Marička.

Za ponedeljkovo turo smo izbrali Blegoš. Z avtomobili smo se peljali do Črnega Kala. Od tam naprej pa po počasi vzpenjajoči se cesti do bližnjice skozi gozd, po kateri smo se hitro vzpeli na vrh. Proti vrhu nas je vseskozi pozdravljala živina, še najbolj navdušeni pa smo bili mi, starejši, nad bunkerji, ki so po celem Blegošu. Zgoraj je za tako lokacijo nadvse primerna razgledna točka. Ko smo si malo odpočili in se osončili, smo po drugi strani odšli do kočice na Blegošu, ki pa je bila, na veliko razočaranje naših mamic, ki bi si tako rade privoščile kavico, zaprta. Tako smo samo malo posedeli, nato pa se vrnili v dolino.

V torek je bil na vrsti Ratitovec. Že prejšnji dan smo ga občudovali z Blegoša. Ta dan smo zapustili Poljansko dolino ter skozi Selško dolino in Železnike z avti prisopihali do slikovite vasice Prtovč na pobočju Ratitovca. Potem pa kar po dobro markiranih gozdnih poteh na vrh. Pot je bila dolga in utrujajoča, vendar smo jo zmogli z veliko dobre volje in psihične pripravljenosti, za katero so poskrbele dobre šale naših očetov in prijazna prigovarjanja naših mamic.

Koča na Ratitovcu je ob torkih odprta, zato smo lahko kupili razglednice in (odrasli, da ne bo pomote) kavico, seveda! Nato smo se, po drugi poti, vrnili k avtomobilom. Tisti, ki na poti v tabor nismo zaspali, smo se ustavili še v Železnikih in si ogledali plavž.

Sreda je bila manj naporna. Dopoldne smo z gospodom gozdarjem Bogom Žunom obiskali tamkajšnjo gozdno učno pot. Po kosilu pa smo odšli na nekaj kilometrov oddaljeno kopališče na Hlavče njive nad Gorenjo vasjo. Uživali smo v prijetnem namakanju in spuščanju po toboganu. Kar nekaj pa se nas je potem povzpelo še na Goro (Malenski vrh), ki tudi meri čez »jurja«.

V četrtek smo se povzpeli na Lubnik. Ves čas smo hodili po gozdu in nabirali maline in robidnice. Popoldne smo odšli na škofjeloški grad in prijazna vodička nam je povedala marsikaj zanimivega o zgodovini Škofje Loke in njene okolice. Sledil je sprehod po mestnih ulicah in, za najmlajše najpomembnejši, sladoled! Zvečer smo zažgali bakle, ki smo jih naredili prejšnji večer in se z njimi sprehodili do Dvorca.

Petkov izlet na Ermanovec nam je onemogočil dež. Vendar se nismo dali! Otroci smo v zgornjih prostorih doma risali, se igrali in razmetavali. Še sreča, da so nas nadzorovali očetje, mamice so namreč odšle nakupovat. Na Ermanovec pa smo vseeno odšli popoldne.

Z dežniki in v pelerinah smo se sprehajali po gozdu okrog koče in se sladkali z gozdnimi sadeži.

Zvečer smo praznovali Kristinin rojstni dan. Mize so se kar šibile od čokolad, čipsa, sadja in drugih dobrot. Presenečenje dneva pa je bil prav gotovo veličasten ognjemet. Tudi ta večer smo, kot vse druge, preživali ob tabornem ognju, s petjem naše himne in drugih pesmi in plesanju rim-žim- žima.

Tudi v soboto je deževalo, kar je našim očkom nemalo nagajalo pri pospravljanju šotorov. Mi pa smo se, kot ponavadi, zabavali. Z mamicami smo šli na sprehod, pobirali smeti in tacali po blatu, ki se je nabiralo od dežja. Potem je prišlo slovo. Vsem nam je bilo malo hudo, a ne preveč. Saj se bomo kmalu spet videli!

Ajda Senica, 12 let in pol

... IN PREDEN SE ZAVEŠ, POLETJE MINE ...

William Shakespeare v prevodu J. Menarta

Dolina Poljanske Sore. Visoko. Koča, nenavadno visoka. S hišno številko na lipovem listu. Naš svet pod šotori. Pod milim nebom. Naša Marička. In kup razposajenih otrok, odprtih za čudovita presenečenja in doživetja. Tako domače. Tako družinsko.

Morda je določitvi botrovalo obujanje Tavčarjevega Cvetja v jeseni. Ali pa preprosto dejstvo, da se je Ivana k nam primožila izpod slikovitega Škofjeloškega hribovja. Kakorkoli že, z Ivano so bili obiski Blegoša, Ratitovca, Lubnika in Ermanovca še bolj doživeti.

Štirinajst družin s sedemindvajsetimi otroki, starimi od nekaj mesecev do 12 let, je prvih sedem avgustovskih dni, v prijaznem vdušju, polnilo svoje baterije.

Vsako leto nas je več. Cicitabornikov. Petletniki, ki so v Podvolovjeku šele začeli planinsko kariero, so danes, po treh letih, pravi vzor dve- in triletnikov, katerih mala stopala na obiskih vrhov nikakor ne zaostajajo. In hvala bogu, tudi po vragolijah ne.

Samo želimo si lahko, da bi znali tudi v prihodnje »doumeti, kako neskončno bogato je življenje v vseh ozirih in koliko stvari, zaradi katerih si delamo skrbi, je popolnoma nepomembnih« (Isak Dinesen).

Hvala vsem, ki ste nam zaupali v uporabo del svojega inventarja: Športni zvezi Sevnica, Osnovni šoli Boštanj, Lovski družini Šentjanž.

Hvala Dušanu za ognjemet. Hvala Ivani in vsem cicitabornikom.

Marjeta Gunstek

Poročilo o osnovnošolskem taboru
MO PD LISCA Sevnica

VISOKO 2000

Kraj in čas

Od 22. 07. do 29. 07. 2000 pred Vrtovčevim domom na Visokem.

Vodstvo tabora

Luka Žveglič	vodja tabora
Robi Biderman	tehnični vodja
Helena Poplas	prva pomoč
Vanja	pedagoški vodja
Urban Pfeifer	ekonom
Marička Šutar	kuharica
Gorazd Šantej	vodnik
Rožle Verhovec	vodnik
Melita Šmid	vodnik
Anja Žveglič	pomočnica
David Brinowetz	pomočnik
Nejc Tomažin	pomočnik

Namestitev in oskrba

Taborni prostor je bil poleg Vrtovčevega doma blizu Tavčarjeve domačije na Visokem. Udeleženci in vodstvo so bili nameščeni na pogradih v štabnih šotorih. Uporabljali smo kuhinjo v Vrtovčevem domu, ki je služila tudi kot skladišče in začasno bivališče. Hrano in druge potrebščine smo na poti v tabor nabavili v Ljubljani, kasneje pa v trgovinah v Škofji Loki.

Udeleženci

Od 21 prijavljenih se je tabora udeležilo 18 mladih planincev. Trije so bili z nižje, ostali pa z višje stopnje. Udeleženci so bili iz treh osnovnih šol sevniske občine.

Udeleženci so bili razdeljeni v tri (starostno) enakovredne skupine:

1. Hrastove buče,
2. Veseli pogrebci,
3. Kratkohlačniki.

Skupine so se menjavale v dežurstvu. Dežurna skupina je skrbela za čistost koč, tabornega prostora in okolice. Zjutraj je pripravila zajtrk in pomagala v kuhinji.

Za ture, kakršne smo imeli, so bili udeleženci kondicijsko dobro pripravljani. Dosti težav pa so imeli z žulji. En udeleženec ni imel primerne planinske obutve.

Zdravstveno stanje

Pred taborjenjem smo bili na podlagi vprašalnika seznanjeni z zdravstvenimi težavami udeležencev.

Ena udeleženka je dobila udarec v nogo in smo jo peljali na preventivni pregled v zdravstveni dom v Škofjo Loko. En udeleženec je dobil osji pik na čelo, a je imel seboj tablete proti alergiji.

Razen žuljev in še nekaj osjih pikov večjih zdravstvenih težav ni bilo.

Program in izvedba tabora

Planinski del

Opravili smo dve turi: prvo na Slajko in Ermanovec ter drugo na Lubnik. Opravili smo predavanja iz vsebin planinske šole (eno združeno predavanje), prve pomoči, vozlov. Pozneje smo imeli tekmovanje iz znanja vozlov in prve pomoči. Imeli smo demonstracijo vrvene ograje ter uporabe planinske opreme, za starejše pa še praktično spuščanje ob vrvi. Za zaključek smo imeli po skupinah orientacijsko tekmovanje.

Športni del

Vsako jutro smo začeli z jutranjo telovadbo. Priredili smo tekmovanje v igrah brez meja (štafetne igre) in v igrah z žogo (nogomet, odbojka, med dvema ognjema). Poleg tega smo se v prostem času igrali razne igre z žogo.

Ostalo

Skozi ves čas tabora je potekalo ocenjevanje šotorov. Ponovno se je najslabše odrezalo vodstvo. Zadnji dan smo se še okopali v sicer mrzli reki Sori.

Potek tabora je poleg dežja motila še okoliška mladina. V noči pred zadnjo turo so nekaj po polnoči v tabor metali petarde. Obvestili smo policijo. Zaredi tega dogodka je odpadla zadnja tura na Blegoš. Udeleženci pa so tisto noč prespali v Vrtovčevem domu.

Zaključek

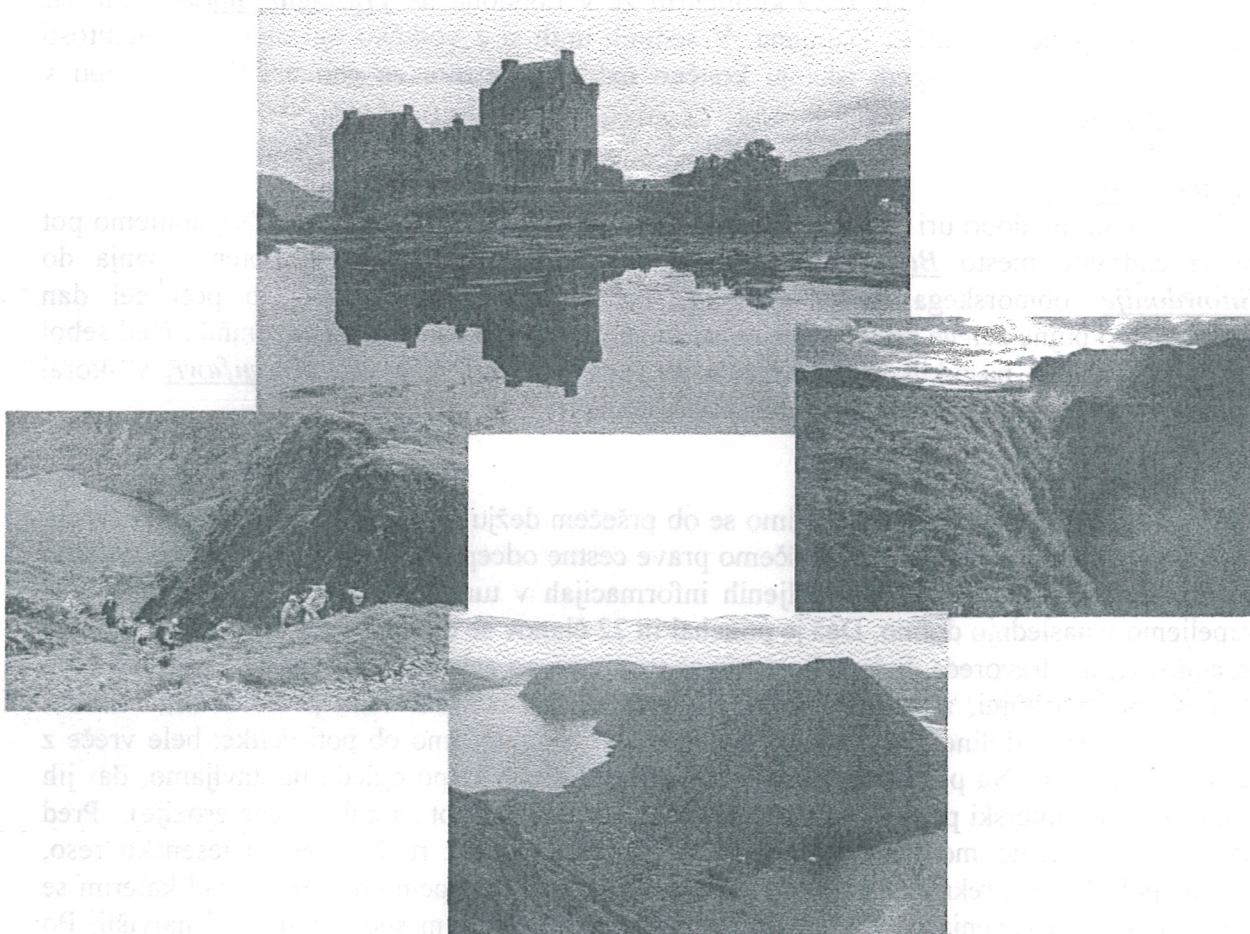
Udeleženci so bili v taboru zadovoljni. Mladinski odsek je pridobil nekaj novih članov. V prihodnjem letu pa si želimo nekaj več udeležencev, predvsem mlajših.

Luka Žveglič

Potovalno – pohodni planinski tabor

ŠKOTSKA 2000

ANGLIJA, WELS, ŠKOTSKA (od 28. jul. do 08. avg.)

UDELEŽENCI: Bernarda Androjna, Jožica in Zvone Blas, Milena in Lojze Florjančič, Ivanka Jeler, Janja Kolar, Milena in Janez Krajnc, Olga, Janez, Urša, Nuša Levstik, Anica in Franc Perme, Matjaž Popelar, Slavica in Alojz Rupar, Vida, Jože, Lovro, Matic Suhodolčan, Elčka in Vinko Šeško, Helena in Vinko Škerl, Betka Škorjanc, Vid Šušterič, Janez Zajec, Fanika Veber ter šoferja Ivan in Franci Veber.

Vodja potovalnega tabora in planinskih pohodov je bil Vinko Šeško,
za turistični del in predstavitev znamenitosti in kampiranje je skrbel Janez Levstik, za pripravo gradiva Jože Suhodolčan,
za blagajniške in finančne zadeve je bil odgovoren Janez Krajnc,
za prehrano in nabavo Lojze Florjančič,
za nudenje medicinske oskrbe pa je bila pripravljena Anica Perme.

Četrtek, 27.07.2000

Nalaganje prtljage v avtobus ob 19.00.

Petek, 28.07.

Odhod ob 06.00. Mejo prečkamo preko Karavanškega predora, potem pa vožnja preko Avstrije, Nemčije in Belgije do Francije.

Sobota 29.07.

V Callaisu smo ob 06.15, kjer nas čaka rezerviran prostor na 6-palubnem trajektu. Tu prestavimo kazalce na urah nazaj za eno uro. Plovba traja uro in pol. Prispemo v Dover, kjer kot nečlani EU opravimo vstopne carinske formalnosti. Nadaljujemo po levi strani ceste proti Londonu in ob 11h smo po 1689 kilometrih že v Londonu na Trafalgar Squaru. Tu nas pričaka simpatična vodička Damjana. V sedmih urah si z vodičko ogledamo znamenitosti Londona. Zvečer po dolgem iskanju končno najdemo prostor za eno nočitev v kampu v Madanheadu.

Nedelja, 30. 07.

Odhod ob 8h, po dobri uri pa kamnito čudo sredi zelenih polj - Stonehenge. Nadaljujemo pot skozi čudovito mesto Bath proti Bristolu. Za njim Birmingham in potem vožnja do Snowdonije, obmorskega mesta Carnford na severozahodu Welsa. Ob poti cel dan občudujemo bujne zelene griče, polne ovac, ki se pasejo razkropljene na ogromnih, med seboj točno pregrajenih pašnikih. Na sto tisoče jih je. Nastanimo se v vasi Wawnfawr, v skoraj praznem kampu ob novonastajajoči enotirni železnici.

Ponedeljek, 31.07.

Ob 9h odhod proti Dollgallau. Vozimo se ob pršecem dežju med pašniki in redkimi poslopji, nato po gozdnatih, ozkih soteskah iščemo prave cestne odcepe in končno le prispemo v ciljno gorsko-turistično mesto. Po pridobljenih informacijah v turistični pisarni v Dollgallau, se zapeljemo v naslednjo dolino. Dež je ponehal in 22 članov se odpravi na Cader Idris (892 m). Iz čudovitega, drevoreda divjega kostanja se vzpnemo po zelo lepo tlakovani stopničasti poti, ki nas vodi po bujni, z mahom poraščeni brežini in med prav tako poraščeni, redkimi starimi drevesi iz doline. Na prevalu ob koncu gozda zagledamo ob poti velike, bele vreče z ročami (cca 1m²). Na pol so napolnjene s ploščatimi kamni (po ogledu ugotavljamo, da jih imajo za helikopterski prenos, ko urejujejo steze - tlakujejo pot zaradi močne erozije). Pred nami pa se dvigajo mogočna prisojna pobočja, poraščena z rdeče cvetočo jesensko reso, senčna pobočja pa prekrivata bujno zelen mah in praprot. Prispemo do jezera, nad katerim se skoraj navpično vzpenja najvišji vidni vrh, ki pa po kasnejšem spoznanju le ni najvišji. Po nekaj manjših plohah nas pozdravi sonce. Devet se nas odloči, da se spustimo navzdol nazaj na sedlo, po katerem smo prišli in se vzpnemo na pravi vrh, ki leži nasproti, dobrih 15 minut hoda levo nad jezerom. Nadaljujemo pot po levem pobočju (Vinko, Lojza R. in F. se spustijo celo po drči navzdol); druga skupina pa se usmeri po desnem grebenu rahlo spuščajoč se navzdol - vodi jo Janez K.

Nekaj članov je ostalo v avtobusu in si med tem ogledalo kraj labirintov kralja Arthurja in muzej alternativnih tehnologij.

Torek, 01.08.

Zjutraj se odpravimo proti Snowdonu (1085 m). 25 članov gre na to goro mimo številnih kamnolomov škrilavcev v delno sončnem vremenu, peščica pa se odpelje z avtobusom v Llamberis. Na Snowdonu je megleno, vetrovno in mrzlo. Malo pod vrhom zaslišimo v megleni daljavi zvoke parne lokomotive, ki sopiha iz nasprotne smeri proti vrhu. Prispemo do zidanega objekta, ki je hkrati postaja in kočja, kjer se množica pravkar z vlakom prispelih potnikov, tudi mestno obutih in oblečenih, vzpenja na kakšnih 40 metrov oddaljen meglen vrh. Ob 12h se na vrhu skupno fotografiramo in prične se spust po pešpoti ob gorski progi v

drugo dolino, kjer nas čaka avtobus. Nato pa sledi še dobra ura za ogled Llamberisa, ki zna s trgovinicami, pubi, pekarnami, muzeji ipd. zelo dobro poskrbeti za turiste in svoj zaslužek. V tem mestu je tudi največja turistična atrakcija (poleg gorske železnice), podzemna 330 MW hidroelektrarna v osrčju hriba, ki jo imenujejo Electronic Montain.

Ob 19.30 pa nadaljujemo nočno potovanje proti Škotski (preko Glasgowa) v Fort William.

Sreda, 02.08.

Zgodaj zjutraj prispemo v Fort William. Po iskanju prostora za kampiranje v Glen Nevisu ga najdemo šele v tretjem kampu v vasi Corpach in še ta se izprazni šele popoldne. Zato po zajtrku nadaljujemo izlet do Invernessa na vzhodni obali Škotske. Vozimo se po kaledonski prelomnici skozi Calloden, mimo spomenika Commando memorial pri Spean Bridgeu, ob jezeru do Forth Augustousa, vasi s številnimi zapornicami, kjer se v različni višini spajata s prekopom Atlantik in Severno morje. Vozimo se vzdolž znamenitega jezera Loch Ness (dom škotske pošasti) do ostanka gradu Urquhart. Tu nam vzdušje popestri Škot v narodni noši z igranjem na dude. Po nadaljevanju vožnje imamo krajši postanek za ogled Invernessa in po drugi dolini nazaj v kamp.

Četrtek, 03.08.

Z avtobusom se odpeljemo do zadnjega avtobusnega parkirišča v dolino Glen Nevis s ciljem, da dosežemo vrh Ben Nevisa (1344 m). Čeprav so nam priporočali pot na vrh po turistični poti, smo se na podlagi skice z interneta odločili, da gremo najprej na slapove in od tam na vrh. Najprej nas pot vodi po enopasovnem asfaltu, potem pa po gozdni stezi do slapov in od tod po močvirnati dolini s tisočimi nevidnimi potočki pod travo. Vseskozi hodimo le v neznatnem vzponu. V popoldanskih urah, ko se shojena pot obrne v dolino, se odločimo za povratek, saj brez zemljevida sploh ne vemo, kje pravzaprav smo, vrhovi pa so v megli. Po sedmih urah potovanja in, k sreči, srečanju z domačinom, ki je pokazal zemljevid, se nas šest (Vinko, Zvone, Jožica, Betka, Janez Z. in Janez L.) navkljub vsemu odpravi po prečni vzpenjajoči dolini proti Ben Nevisu. Lojze R. pa se že prej poda na solo vzpon na bližnji vrh Sgurr (963 m). Ostali, tudi v premočenih čevljih, se odločijo za pot nazaj proti avtobusu, kjer je ostalo osem članov, ki so ta dan preživel v Fort Williamu. Odpeljejo se v kamp nato pa se avtobus z nekaj planinci, ki so še ostali v Fort Williamu, vrne nazaj na domenjeno mesto v dolini Glen Nevis.

Nas šest zaradi megle na vrhu grebena ponovno zaide, po dveh prehojenih vrhovih, v napačno smer, kjer nas opremljeni domači planinci pošljejo nazaj do prvega grebena, od koder smo prišli. Tu bi morali že prej zaviti levo, po ozkem, skalnem robu do pobočja našega cilja, kamor ob 21h končno izmučeni stopimo na vrh. Smo na osamelem platoju vrha, posutega z debelim kamenjem in s številnimi "možici" ter ruševinami starega observatorija. Megle za trenutek dovolijo rdeči zarji zahajajočega sonca, da osvetli sam vrh. Temperatura se je spustila blizu ničle. Tu srečamo edinega prijaznega, kakih 35 let starega Irca v kučmi, ki čez dan obnavlja obeležje na vrhu in bo edini prespal v bivaku na vrhu.

Vinko že prej preko vrha odide v dolino do avtobusa, kajti noč se neustavljivo bliža, vsi pa smo brez svetilk in poti ne poznamo. Že v trdnem mraku prispe do avtobusa in se takoj vrne skupaj z Jožetom in Francijem ter s prepotrebno "prvo pomočjo" - pijačo in svetilkami, nam naproti v pomoč. Ob srečanju, nekje na pol poti v dolino, se le oddahnemo, okrepčamo in ob baterijski svetlobi nadaljujemo spust v dolino. Po petnajstih urah hoje, ob polnoči, končno pridemo v dolino do avtobusa in se odpeljemo v kamp, kjer ostali vsi zaskrbljeni že kujejo načrte za naše reševanje. Čaka nas večerja, za tem pa spanje, saj sosedje že precej negotujejo zaradi nemira.

Petek, 04.08.

Nekoliko kasnejši odhod (ob 10h) na otok Skye s 7300 prebivalci.

Med potjo smo priča pogozdovanju obširnih pustih pobočij, kratek postanek pri 'fotogeničnem' gradu Eilean Donan v Dornieu. Nadaljujemo pot preko mostu (draga mostnina) na Skye. Tu si ogledamo: slikovito gorovje The Storr mauntain in samostojno stoječ steber The Old Man of Storr, klife The Kilt Rocks, ruševine Duntulm Castle, kjer piha močan in mrzel veter. Potem še muzej Museum of Island Life (stare, kamnite, s slamo krite hiše). Ekspozicije govorijo o življenju na otokih v preteklosti. Potujemo do glavnega mesta Portree, kjer imamo krajši ogled z nakupi. Ob povratku imamo čudovit pogled na osvetljeno gorovje otoka Skye ob zahajajočem soncu. Vzdolž jezer opazujemo srnjad pri večerni paši in plantažne gozdove. V kamp se vrnemo ob 22.30.

Sobota, 05.08.

Ob 8.30 se napotimo proti mestu Perth in si v Pitlochryju ogledamo destilarno viskija Blair Athol; ob koncu ogleda nazdravimo in zapojemo. Seveda je izhod kot vsepovsod skozi trgovino, kjer skušamo vnovčiti vstopnino za ogled (3£), toda samo, če kupimo "drag" whisky. Ogledamo si tudi mesto Pitlochry, malo zapravljamo, nekateri si privoščimo kosilo v pekarni in nadaljujemo pot mimo Perth proti Edinburgu.

Zaliv Firth of Forth prečkamo po visečem mostu in občudujemo vzporedni stoječ železniški most Forth Bridge. Po prihodu v severni avtokamp nas prijazne gospe v recepciji napotijo v južni del v Mortonhall camp, kamor prispemo ob 17.30h.

Dobimo lep velik "angleški" travnik z veliko prostora, postavimo šotore, pripravimo večerjo in ob 21h so na sporedu KARAOKE. Še pred tem se nam pridružita prijetni maturantki iz Kamnika, ki sami potujeta po Britaniji in preživita z nami zabavni večer.

Nedelja 06.08.

Ob devetih se napotimo na ogled škotske prestolnice - Edinburga. Veliko, lepo mesto z bogato vsebino in zgodovino.

Ob 15h smo v avtobusu in se po obvoznicah napotimo do mostu čez zaliv, v podvodni akvarij Deep sea World, kjer si skozi stekleni obok od spodaj ogledamo podvodni svet z morskimi psi. Zvečer se vrnemo v kamp, pripravimo in pojemo večerjo, potem pa nogomet in spanje.

Ponedeljek, 07.08.

Zajtrk, pakiranje in dolga vožnja proti Londonu. Ob 21.30 h smo v Folkestonu. Uredimo terminalske zadeve, malo pokukamo v trgovino, zapravimo zadnji drobiž, WC in zapeljemo proti vhodu k vlakom, kjer naprave same rentgenizirajo podvozje avtobusa in ob 21.50 zavozimo na "posebno velik", cca 4m visok vlak. Vagon za nami se zapre, čez nekaj trenutkov vlak neslišno odpelje po predoru cca 90 m pod morsko gladino oz. 45 m pod morsko dno s hitrostjo do 120km/h. Po 35 minutah vožnje pod prelivom La Manche (Rokavski preliv) smo v Franciji - Callais. Med vožnjo smo uro premaknili naprej. Zapeljemo z vlaka in nadaljujemo pot proti Belgiji.

Torek, 08.08.

Celonočna vožnja po Belgiji (vse avtoceste so ponoči razsvetljene, gladke – udobno spanje). Pot nadaljujemo mimo Kölna, Frankfurta proti Münchnu, ob 15h prečkamo nemško-avstrijsko mejo in potem priprava kosila. Ob 16.30 skupno fotografiranje in nadaljevanje poti proti Sloveniji. Ob 19h zapeljemo v Karavanski predor in po malem odmoru na Hrušiči zavijemo v Žirovnico na že prej telefonsko naročeno večerjo v gostilno Knafl. Ob 21h se podamo še na zadnji del poti do Sevnice, kamor prispemo opolnoči.

Za nami je bilo zanimivo, pestro in naporno potovanje, natrpano z dogodki in doživetji. Prevozili smo blizu 8000 km. Osvojili (ne vsi) smo tri vrhove, videli največje znamenitosti na naši poti. Imeli smo, za to območje, nadpovprečno lepo vreme. Razen neznatnih poškodb in manjših prehladov smo se vrnili zdravi in v večini zadovoljni glede na pričakovanja. Naša življenja smo obogatili z novimi spoznanji. Vsekakor pa smo hvaležni požrtvovalnima voznikoma, Ivanu in Franciju, za varno in prijetno vožnjo.

Za stroške tabora je bilo potrebno plačati 82.600 SIT. V tej ceni so bili vsi stroški s hrano in pijačo in tistimi ogledi, ki smo se jih udeležili vsi. Društvo je iz srečolova na Lisci prispevalo 90.000 SIT, kar smo porabili za materialne stroške ob pripravah in za majhno dotacijo petim vodilnim v taboru.

Iz zapisa Janeza Levstika priredil

Vinko

Na pot

Šest ura je odbila
in posadka je krenila
na pot.

Kam?

Proti Škotski se podajo,
vse potrebno s sabo imajo,
prav vse.

Kaj?

Hrano, kuhinjo, obleko,
vso potrebno toaleta
pa še in še. . .

Kdo?

Vsi res niso več mladinci,
so pa sevniški planinci
in. . .

če več izvedeli bi radi,
pa povprašajte, ko »mladi«
se vrnejo domov.

Kdaj?

Čez dvanajst dni ali, če jim bo sreča mila,
še kakšen lep dan naklonila,
pač dan kasneje.

Kako razpoloženi?

Gotovo polni lepih vtisov, krasot nebeških
pa celo vrsto doživetij z dežel angleških. . .

Resnično?

Da, zelo, zelo veliko in še kaj!

Le vprašajte jih, ko se vrnejo nazaj.

Prihod na Škotsko

Regiment po cesti gre.

Le od kod so ti ljudje?

Pa na glavi vsak lepo kapo ima
in na njej napis Slovenija.

Smo planinci sevniški
in na Škotsko smo prišli.
Pa naj Škot nam pove, če na svet se kaj spozna,
kje dežela je Slovenija.

Nas zvedavo gledajo,
ker tega vsi na vedo,
da Slovenija dosti ima gora,
je dežela, kjer smo mi doma.

Utrinek dneva (Wels, 31. 7. 2000)

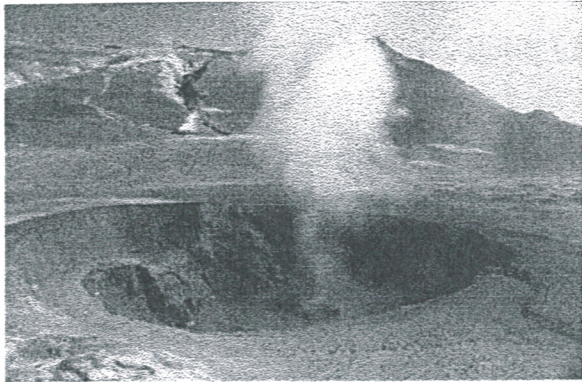
Značilnost pokrajine je,
da dežek kar pogosto gre.
Tako vso noč krog nas šumi
in tudi, ko se že dani,
ponovno padati prične.

Bi jutraj radi sončni dan,
poredni dež pa noče stran.
Pa Vinko »krila razprostre«,
pod velik šotor spravi vse
in zajtrk hitro je končan.

Ta dan se vzpnemo na goro,
če tudi malo je mokro.
Pen Gader lep pogled razkrije
in zlato sonce vrh obsije,
nam pa pri srcu je toplo.

Povrnemo se spet v dolino,
pripravimo večerjo fino.
Pred tem je veter ponagajal,
šotore v kampu nam razmajal.
Mi pa se v sanje potopimo.

Milena

ISLANDIJA 2001

V letošnjem septembru sem obiskal tudi Islandijo z željo, da preverim, kakšne so možnosti obiska te posebne dežele za naš način potovanja. Potovanje je možno izvesti z avtobusom s približno enakimi stroški kot smo jih navajeni na severu, dodaten pa bi bil strošek trajektne vožnje, ki je bil letos približno 600 DEM.

Če bo med našimi člani interes, si bomo ogledali najvišje klife na Ferskih otokih, zanimive vulkane, gejzire, tople vrelce, velike slapove, ledenike, ki segajo do morja, in druge zanimivosti na Islandiji.

Vinko

ORATORIJ 2000

Župnijski urad Sevnica vsako leto v začetku šolskih počitnic, mislim, da je bilo letos osmič, organizira delavnice z določenimi temami. Vse skupaj so poimenovali **ORATORIJ**. Te delavnice potekajo cel teden po dve do tri ure na dan. Potem imajo otroci kosilo, nato pa se lahko do petih popoldne ukvarjajo z različnimi športnimi aktivnostmi: igrami z žogo (odbojka na mivki, nogomet, rokomet), ročnim nogometom, pikadom in še in še.

Letos so nas, planince, povabili k sodelovanju. Vso zadevo sva z veseljem prevzela in organizirala Robi in jaz, Melita. Žal je bilo manj otrok kot leta poprej, vendar sva imela v najini delavnici osem korenjakov: dve punčki, Evo in Ivano, in šest fantkov – Marka, Milana, Luko, Lenarta, Severina in Mateja (otroci, stari od 7 – 12 let).

Z Robijem sva se veliko pogovarjala in razmišljala, kaj vse bi jima pokazala v tem tednu, da bi jim ostal v kar se da lepem spominu.

V ponedeljek, 3.07.2000, sva jih peljala na sevniški grad, kjer smo pod velikansko staro lipo spoznavali osnovno in tehnično planinsko opremo. Seznanila sva jih o pomenu planinstva, pravilnem vedenju na planinskih poteh, obnašanju v planinskih postojankah, nevarnosti v gorah, prehrani v gorah in prvi pomoči. Vsi smo se prav prijetno zabavali.

V torek, 4.07.2000, sva s pomočjo še drugih vodnikov iz društva učila otroke postavljati šotore. Vse skupaj se je dogajalo pred našim Zavetiščem pod sv. Rokom. Učili smo jih še najbolj uporabne vozle in jim pripravili iz tega tekmovanje.

V sredo, 5.07.2000, pa sva s predsednikom društva, Jožetom, peljala otroke na Armeško, kjer so lahko s pomočjo alpinistk plezali. Najprej je bilo nekaj strahu pred višino in padcem, vendar so ta strah kmalu izgubili in začeli uživati. Imeli smo kar premalo časa.

V četrtek, 6.07.2000, so vsi otroci iz vseh delavnic na **ORATORIJU** odšli na izlet na Lisco. Na Lisci smo imeli piknik v naravi, nato pa razne igre na igrišču. Kljub vročem sončku smo bili do večera razigrani in nam ni bilo niti minuto dolgčas.

V petek, 7.07.2000, smo se v naši delavnici učili orientacije, predstavila sva pomen kart, kompasa. Ker pa smo se tako dobro razumeli, sva z Robijem pripravila nagradni večer. Omogočila sva, da so najini korenjaki lahko pred Zavetiščem pod sv. Rokom prespali v šotorih. Večer je bil pester, ob ognju smo pekli hrenovke, nato pa smo pojedli še polovico velike lubenice. Spat smo šli komaj okoli 3:30. Naslednji dan smo pospravili šotore in kar hudo nam je bilo, ker se je teden našega druženja iztekal.

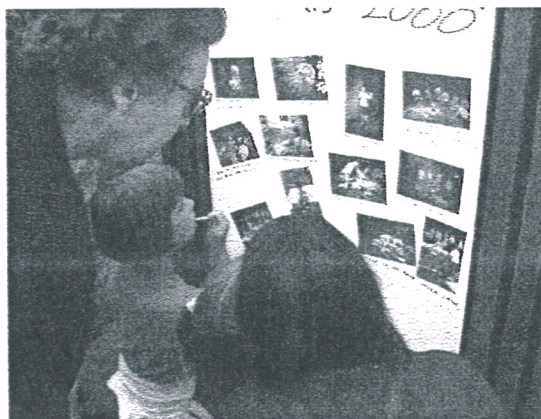

V nedeljo, 9.07.2000, pa je bil še zaključek s starši na župnijskem dvorišču. Moram priznati, da je bil teden naporen, ampak ni mi žal, da sem prevzela organizacijo in odgovornost za to delavnico. Ob zadovoljnih in nasmejanih obrazih otrok sta ves trud in čas poplačana.

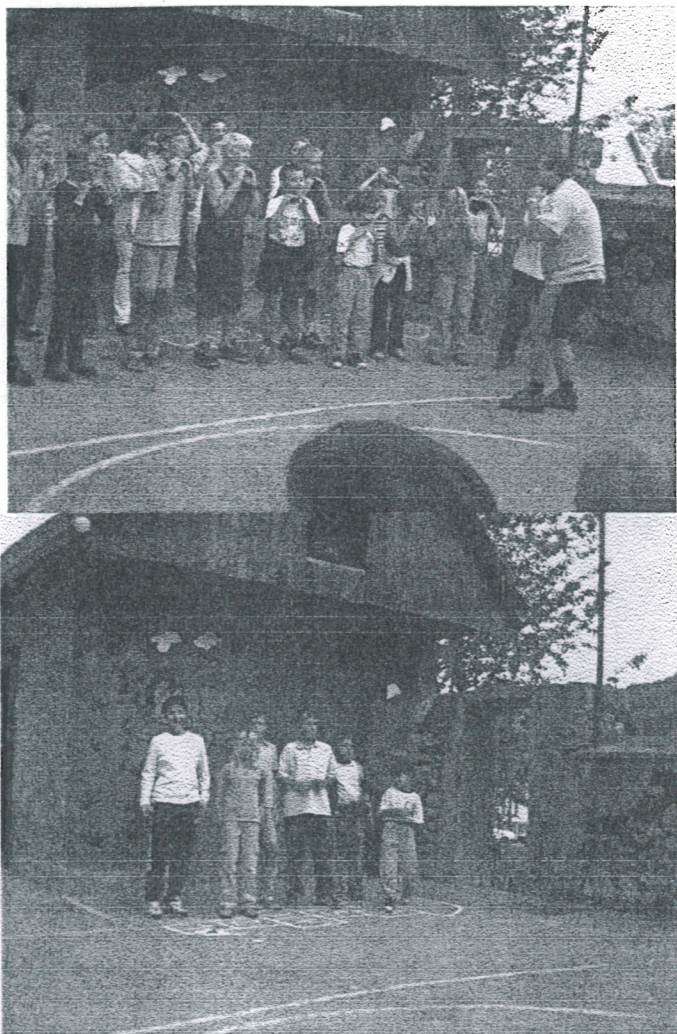
Melita Šmid

ORATORIJ 2000

Tudi letos me je mami prijavila na oratorij. V začetku počitnic sevniško župnišče že nekaj let organizira prijetne in aktivne počitnice. Imeli so veliko skupin. Jaz sem šel k planincem, ker me to najbolj zanima. Za nas sta skrbela planinca Robi in Melita. Prvi dan smo šli na grad, si ogledali planinsko opremo in se igrali razne igre.

Naslednji dan smo šli k zavetišču pod Svetim Rokom, kjer smo postavljali šotore in se učili delati vozle. V sredo smo se peljali na Armeško, kjer je plezalna stena. Tam smo plezali. Za zadnji dan smo se zmenili, da bomo prespali v šotorih. Postavili smo šotore, zanetili ogenj in pekli klobase. Ko je ogenj ugasnil, smo šli spat.

Sestavil : Lenart Senica, 4.c